

SUSAN
WIGGS

*Achter
de wolken*

Vertaling Titia van Schaik

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2011 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Marrying Daisy Bellamy*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Titia van Schaik
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0573 7
ISBN 978 94 025 2669 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie augustus 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA* Books, Toronto, Canada
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel 1

Hoofdstuk 1

De bruidegom was zo knap, dat Daisy Bellamy's hart smolt zodra ze hem in het oog kreeg. Alsjeblieft, dacht ze. O, laat het deze keer alsjeblieft goed gaan.

Hij schonk haar een kort, nerveus lachje.

'Kom op,' fluisterde ze nauwelijks verstaanbaar, 'en nu nog een keer met gevoel. Zeg "Ik hou van je" en laat zien dat je het meent. Laat zien wat je voelt.'

In zijn duifgrijze trouwpak en met zijn onberispelijk geknipte haar was hij een sprookjesprins, een en al adoratie. Hij keek haar diep in de ogen en zei, met een stem die bijna brak van oprechte emotie: 'Ik hou van je.'

'Já,' fluisterde ze. 'Hebbes.' Terwijl ze de camera liet zakken, voegde ze er op normale toon aan toe: 'Dat is precies wat ik bedoelde. Goed gedaan, Brian.'

De videograaf kwam dichterbij om de reactie van de kersverse bruid te vangen, een blozende, knappe jonge vrouw die Andrea Hubble heette. Zach Alger stuurde het paar met enkele woorden in de juiste richting, en al snel voerden ze een intiem gesprek over hun liefde, hun dromen en verwachtingen en hun geluk op deze heerlijke dag.

Daisy nam nog gauw een foto toen ze hun hoofden naar elkaar toe bogen voor een kus. Op de achtergrond vloog een ijsduiker op uit Willow Lake, met een spoor van waterdruppels achter zich aan, die fonkelden in het laatste zonlicht. De schoonheid van de natuur leek voor extra romantiek te zorgen. En romantiek was iets wat Daisy goed wist te vangen in haar foto's – zij het in haar leven een stuk minder.

Ze smachtte naar het geluk dat ze op het gezicht van haar cliënten zag; haar eigen verleden was qua romantiek een aaneenschakeling van

vergissingen en gemiste kansen. Dat had geresulteerd in de persoon die ze nu was: iemand die probeerde de puinhoop die haar leven was weer op orde te krijgen. Ze had een zoontje dat niet in de gaten had dat zijn moeder er een puinhoop van had gemaakt, verantwoordelijk werk, en een stiekem verlangen naar iets wat voor haar niet was weggelegd: die glorieuze liefde die haar camera registreerde door zijn peperdure lens.

‘Volgens mij zijn we hier wel klaar,’ zei Zach met een blik op zijn horloge. ‘En jullie zullen wel zo snel mogelijk naar het grote feest willen.’

Het bruidspaar kneep elkaar in de hand; de lach wilde niet wijken van hun gezicht. Daisy voelde hun opwinding in golven op zich afkomen. ‘Het grootste feest van ons hele leven,’ zei Andrea. ‘Dat moet perfect zijn.’

Dat gaat niet gebeuren, dacht Daisy, haar camera in de aanslag houdend. De beste foto’s kwamen soms tot stand op niet geplande, onverwachte momenten. De dingen die niet gingen zoals ze moesten, dat waren de dingen die een bruiloft bijzonder en onvergetelijk maakten. In onvolmaaktheid school glorie, dat was een van de eerste dingen die ze had ontdekt toen ze net was begonnen als bruidsfotograaf. Bij elke gebeurtenis, al was die nog zo zorgvuldig gepland, gingen dingen mis. Er was altijd wel een bruidsjonker die voorover in de schaal met punch viel, een feesttent die op instorten stond, iemand wier haar vlam vatte omdat ze zich te dicht bij de kaarsen waagde, een dikke tante die flauwviel, een jengelend kind.

Dat waren de dingen die het leven boeiend maakten. Als alleenstaand moeder had ze het onverwachte leren waarderen. Ze had een paar van de beste momenten van haar leven beleefd op het moment dat ze die totaal niet had verwacht – de greep van het piepkleine knuistje van haar zoon, die haar met een kracht groter dan de zwaartekracht met beide benen op de grond hield. Ook een paar van de

allerergste momenten trouwens – een trein die wegreed zonder haar en haar op het perron achterliet met al haar dromen – maar daar probeerde ze niet te lang bij stil te blijven staan.

Ze stelde voor dat het kersverse echtpaar hand in hand over een uitgestrekt, onberispelijk gazon dat aan Willow Lake grensde zou lopen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog had het gras plaats moeten maken voor een Victory Garden, een gemeenschappelijke moestuin. Tegenwoordig was het een van Daisy's favoriete plekjes, vooral in het gouden uur aan het einde van de dag, dat uur waarin de middag overging in de avond.

Het grasveld baadde in de laatste roze en bronzen stralen van de zon. Voor Andrea en Brian wás dit een perfect moment. De bruid nam het voortouw en liep iets voor hem uit met haar neus in de lucht. De houding van de bruidegom was beschermend, maar niettemin straalde hij een en al blijdschap uit. Haar jurk waaide op door het lichte briesje, waardoor de schaduwen de illusie creëerden dat ze met elkaar versmolten tot een delicaat donker web; het niet-gerepeteerde theatrale effect viel samen met het driftige gekklik van de sluiters van de camera.

Daisy tuurde door de lens en dacht bij zichzelf dat dit wel eens een iconisch beeld kon worden voor dit bruidspaar.

Alleen... Ze zoomde in op een donker vlekje aan de horizon.

'Verdorie,' bromde ze zacht.

'Wat is er?' vroeg Zach, die meekeek over haar schouder.

'De hond van Fritchman, Jake, is weer eens ontsnapt.' Daar zat hij, in hoge resolutie haarscherp afgetekend tegen de weidse lucht, te poepen.

'Zul je net zien,' merkte Zach op, waarna hij verderging met het oprollen van zijn kabels en zijn spullen bij elkaar zoeken voor de receptie.

Daisy drukte op een knop om de opname te markeren voor latere bewerking.

‘Klaar?’ informeerde ze.

‘Helemaal klaar voor het volgende feest,’ zei hij, waarna ze bruid en bruidegom volgden over het pad langs het water naar het hoofdpaviljoen van Camp Kioga, waar de receptie werd gehouden. Het paar maakte even een tussenstop om zich op te frissen voor hun grootse entree, terwijl Daisy de nodige voorbereidingen trof om de feestelijkheden vast te leggen.

Ze had de bruid vanaf het eerste moment gemogen, en Camp Kioga was al heel lang een van haar favoriete locaties. Het serene paviljoen was een historische plek aan Willow Lake; daarnaast behoorde het toe aan haar grootouders. Het lag verscholen in het ongerepte deel van Ulster County, nabij het stadje Avalon, en was indertijd gebouwd als vakantieoord voor de New-Yorkse elite, een plek waar de welgestelden konden ontsnappen aan de moordende zomerhitte van de stad.

Camp Kioga was inmiddels door Daisy’s nicht Olivia omgetoverd in een luxueus vakantieoord. Het afgelopen jaar was het compleet gerenoveerde complex door de site www.Iamtheholder.com uitgeroepen tot favoriete trouwlocatie, en sindsdien waren ze vrijwel altijd volgeboekt.

Voor Daisy was Camp Kioga meer dan een prachtig decor. Ze had hier een paar van de mooiste – en verdrietigste – momenten van haar leven beleefd, en het hele landschap had haar in esthetisch opzicht gevormd als fotograaf.

Het bedrijf waarvoor ze had gewerkt sinds de afronding van haar opleiding, Wendela’s Wedding Wonders, was een begrip in de stad, en ze was dankbaar voor haar baan. Ze had altijd werk genoeg, maakte lange dagen en verdiende een goede boterham, al hield het niet over. Er zouden altijd mensen zijn die wilden trouwen. Toch droomde ze er stiekem van om haar vleugels verder uit te slaan, want in haar hart wilde ze niets liever dan zich wijden aan wat ze verhalende natuurfotografie noemde.

Ze was een verhalenverteller. Haar foto's gaven intieme inkijkjes door de lens. Ze ving het fragiele, vluchtige karakter van de wereld om zich heen in beelden. Beelden die door haar hart spookten en sterke emoties opriepen: de simpele gratie van bomen die hun takken in het water doopten, de weelde van een bos dat in het voorjaar lichtgroen uitliep, de epische vormen van verschillende lagen graniet in een kloof. Op de universiteit had ze altijd de druk van de deadline gevoeld omdat haar onderwerpen zich niet lieten haasten – kikkervisjes die in kikkers veranderden, een ree die zich een weg zocht door een weide, een reiger die roerloos in ondiep water wachtte op zijn volgende maaltijd.

Fotografie was de kunstvorm waarin ze haar stem had gevonden, waarin ze haar passie kon vormgeven. Die fascinatie was begonnen toen ze voor haar achtste verjaardag een fototoestel had gekregen. Diezelfde dag nog had ze een foto gemaakt van oma Bellamy die probeerde te hoelahoepen, en dat had haar zo'n voldoening gegeven dat het leek alsof ze een zegening ontving. Het was een moment dat nooit meer zou terugkomen; een moment dat ze voor altijd had gevangen in tijd en herinnering. En ondanks het feit dat haar eigen oma erop stond, drukte de foto iets universeels uit dat iedereen kon begrijpen.

Dat was het moment dat ze de macht van de fotografie had ontdekt. Vaak wenste ze dat ze meer tijd had om kunstzinnige foto's te maken, maar ook kunstenaars – en hun zoontjes – moesten eten. Voor een alleenstaand moeder ging een vast inkomen altijd vóór artistieke aspiraties. Fotosnobs leken trouwens een sleutelfactor over het hoofd te zien: in alle drukte die een bruidsreportage met zich meebracht, waren er genoeg gelegenheden om een allesoverstijgend moment te vinden. Een goede fotograaf wist gewoon wanneer die momenten zich konden voordoen en hoe ze die het beste kon vastleggen. Op een bruiloft zag je de mensen vaak zoals ze werkelijk waren. Het was hetzelfde verhaal dat op ontelbare manieren en in oneindig veel variaties werd verteld, en dat bleef haar boeien.

Ze was gefascineerd door de mysterieuze aantrekkingskracht die twee mensen naar elkaar toe dreef en de dringende wens de rest van hun leven met elkaar te delen. Een camera, op de juiste wijze gehanteerd, kon dat verhaal in al zijn variaties keer op keer vertellen.

Misschien ervoer ze dat zo omdat ze ernaar verlangde om het te begrijpen. Misschien dat ze, als ze 's werelds topexpert werd in het vastleggen van de gelukkigste momenten des levens, zou kunnen achterhalen hoe ze die ook zelf kon bereiken.

De bruiloft verliep allesbehalve perfect. De moeder van Andrea Hubble raakte midden in haar toespraakje de draad volledig kwijt en barstte in tranen uit. De champagne was binnen een uur al op, en de dj blies een speaker op. Een van de bruidsmeisjes had een heftige allergische reactie op iets wat ze had gegeten, en de vijfjarige ringdrager was onvindbaar en werd uiteindelijk slapend aangetroffen onder een van de buffettafels.

Daisy wist dat al die dingen er over een paar uur niet meer toe deden. Terwijl de dj zijn installatie ontmantelde en het personeel de tafels afruimde, vertrok het overgelukkige paar naar de Summer Hideaway, het meest afgelegen huisje dat in het vakantiepark te vinden was. Haar laatste foto maakte ze bij het licht van de maan en dat van haar favoriete losse flitser. Het was een opname van het bruidspaar op weg naar het huisje, met de bruidegom die zijn arm liefdevol om zijn bruid heen geslagen hield. Die zouden samen een heerlijke nacht hebben, dacht ze terwijl ze een diepe zucht slaakte en haar spullen begon op te bergen.

De gasten brachten de nacht door in andere verblijven die verspreid lagen over het terrein – ouderwetse barakken, tenthuisjes of luxeuze kamers in het hoofdgebouw.

Op de terugweg in de bedrijfsbus maakte Zach een blikje bier open dat hij had meegenomen uit de bar en bood het haar aan.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, bedankt. Drink jij dat maar op.’ Hoewel ze lid was van een bevolkingsgroep die wel een glaasje lustte – pas afgestudeerde studenten – was ze geen drinker. Alcohol had haar eerlijk gezegd weinig goeds gebracht. Dat ze op haar negentiende al moeder was geworden had zelfs alles te maken met drank. Mocht Charlie haar ooit vragen waar baby’s vandaan kwamen, dan zou ze hem op een of andere manier moeten uitleggen dat hij het resultaat was van een overdaad aan punch in een weekend overgoten met zeldzaam slechte mensenkennis.

‘Proost dan maar,’ zei Zach. ‘Op het gelukkige bruidspaar. Dat ze maar lang genoeg bij elkaar mogen blijven om de bruiloft af te betalen.’

‘Niet zo cynisch, jij,’ zei ze vermanend. Zach, op zijn beurt, had het ook niet altijd even gemakkelijk gehad. Niettemin vormden ze een goed team samen. Hij was meer dan haar assistent en videograaf. Hij was een van haar favoriete – zij het onwillige – onderwerpen om te fotograferen; hij had krachtige, hoekige trekken en opvallend lichte ogen en haren, zo licht dat hij soms voor een albino werd aangezien. Zelf vond hij zijn witblonde haar maar niets, het soort haar dat kleur uit andere bronnen leek te absorberen. Maar zij had het altijd cool gevonden. Een paar van de opnamen die ze van hem had gemaakt, waren door reclamebureaus opgepikt. Kennelijk was zijn lichte look geliefd in Japan en Zuid-Korea. Ergens in het Verre Oosten werd zijn hoofd gebruikt om aftershave en belminuten te verkopen.

Helaas was dat niet genoeg om de rekeningen van te betalen, voor geen van beiden. Net als zij had Zach zijn studie, in de nieuwste media, nog niet zo lang geleden afgerond. Wat ze zo leuk aan hem vond was dat hij een echte vriend was. Hij oordeelde niet en kon goed luisteren.

‘Ik zeg alleen maar –’

‘Maak je niet druk,’ zei ze. ‘Jij maakt je altijd veel te druk om dingen.’

‘En jij zeker niet.’

Hij had gelijk. Zelf was ze net zo. Dat kwam ervan als je kinderen had.

‘Als we onze zorgen nou eens allemaal bij elkaar gooien,’ opperde ze, ‘dan brengt dat misschien genoeg energie op om de bus op te laten rijden.’

‘Ik ben al blij als ik het eind van de maand haal.’ Zach goot het laatste restje bier naar binnen, liet een boer en deed er verder het zwijgen toe. Hij keek uit het raampje naar het ultieme niets dat Avalon ’s avonds laat was. De inwoners plachten gekscherend te zeggen dat de trottoirs om negen uur werden opgerold, maar dat was overdreven. Eerder om acht uur.

Zach en zij hoefden de stilte niet op te vullen met prietpraat. Ze kenden elkaar al vanaf de middelbare school en hadden beiden het nodige meegemaakt. Zij was als tiener moeder geworden terwijl Zach ondertussen te maken had gekregen met de financiële ondergang van zijn vader en de daaruit voortkomende beschuldigingen van corruptie. Niet bepaald een recept voor innerlijke rust.

Toch hadden ze het op een of andere manier overleefd, zij het enigszins gehavend. Zach had zich uit de naad gewerkt om zijn studieschulden te kunnen betalen terwijl zij een hele reeks verkeerde keuzes had gemaakt. Ze had het gevoel dat ze achteruit leefde, omdat ze een kind had gekregen terwijl ze zelf nog maar een tiener was. Toen kwamen school en werk en leek alles wat meer op zijn plek te vallen, maar één ding bleef haar ontglippen. Dat was datgene wat ze bijna elk weekend vastlegden voor een steeds wisselende klantring: liefde en huwelijksgeluk. Dingen die ze niet zo belangrijk zou moeten vinden. Ze wenste dat ze kon geloven dat ze vrede had met haar leven zoals het was, maar dan zou ze zichzelf voor de gek houden.

Het was een flinke uitdaging om niet meer achterom te kijken en

aan gemaakte keuzes te twijfelen. Ze had de gok kunnen wagen en kunnen trouwen. Een totaal onverwacht aanzoek op Kerstavond had haar volledig overvallen. Het was inmiddels maanden geleden, en nog steeds begon ze te hyperventileren als ze eraan dacht. Ze ontspande haar handen en legde ze met een zucht plat op het stuur. Had ze de juiste keuze gemaakt? Of was ze hard weggelopen voor het enige wat haar had kunnen redden?

‘Is Charlie vanavond bij zijn vader?’ informeerde Zach, de stilte verbrekend.

‘Ja. Charlie en Logan, het dynamische duo.’ Ze minderde vaart om een wasberenfamilie te ontwijkend. De grootste van het drietal bleef staan en keek met glanzende ogen in de koplampen alvorens de twee kleintjes naar de berm te leiden.

Charlies vader, Logan O’Donnell, was als tiener net zo roekeloos en onnadenkend geweest als Daisy zelf. Maar net als zij was hij veranderd door het ouderschap. En wanneer ze een beroep op hem deed om op Charlie te passen, deed hij dat met veel plezier.

‘En hoe zit het met jóú en Logan?’ informeerde Zach.

Ze snoof. ‘Als er iets te melden valt, ben jij de eerste die het hoort.’ De situatie tussen Logan en haar lag ingewikkeld. Dat was het enige woord dat in haar opkwam om die te typeren: ingewikkeld.

‘Maar –’

‘Maar niets.’ Ze sloeg af en kwam uit op het plein in het centrum. Dat lag er op dit uur verlaten bij. Zach woonde in een oud, klein appartement boven de Sky River Bakery. Als tiener hadden ze daar allebei een bijbaantje gehad. Nu stond er een nieuwe generatie pubers bij het krieken van de dag achter de enorme kneedmachines en rijsovens. Moeilijk te geloven dat Zach en zij die kinderen niet meer waren.

Ze parkeerde de auto voor de bakkerij. ‘Dan zie ik je morgenochtend om tien uur in de studio,’ zei ze. ‘Ik heb Andrea beloofd dat we zaterdag aanstaande een voorproefje klaar hebben.’

‘Jezus,’ kreunde hij. ‘Weet je wel hoeveel uur aan materiaal ik heb gefilmd?’

‘Om je de waarheid te zeggen, ja. Maar het is maar een eerste blik. Ik mag deze bruid wel, Zach. Ik wil haar blij maken.’

‘Is dat niet de taak van de bruidegom?’

‘Ze heeft vier jongere zussen.’

‘Weet ik. Die waren niet voor de camera weg te slaan.’ Hij duwde het portier aan zijn kant open met zijn schouder en stapte uit. In het schijnsel van de straatverlichting leek zijn haar oranje.

‘Misschien waren ze niet bij jou weg te slaan,’ opperde ze.

‘Ja, vast.’

Waarschijnlijk had hij een kleur gekregen, maar dat was in dit licht niet te zien. Zach was nooit erg te porren geweest voor het hele datinggebeuren. Hij zou het nooit toegeven, maar hij had al sinds de basisschool een oogje op Daisy’s stiefzus, Sonnet.

‘Trusten, Zach,’ zei ze.

‘Tot morgen. Maak het niet te laat.’

Hij kende haar goed. Meestal was ze behoorlijk onrustig na het maken van een fotoreportage en kon ze de verleiding niet weerstaan om het onbewerkte materiaal vast te uploaden. Ze mocht graag alvast een enkele, meer dan goed gelukte opname in haar blog zetten om de bruid alvast een voorproefje te geven.

Zelf woonde ze in een onopvallend huisje aan Oak Street. Ze nam de tijd om naar binnen te gaan. Een van de naaste dingen aan het opvoeden van een zoon met een vent die niet bij haar woonde, was dat ze Charlie ontzettend miste wanneer hij bij zijn vader was.

Ze draaide de deur achter zich op slot en bleef staan om de oorverdovende stilte op zich te laten inwerken. Ze was nooit erg goed geweest in oorverdovende stiltes. Dat zette haar te veel aan het denken, en als ze te veel nadacht, begon ze te piekeren. En van piekeren werd

ze gek. En dat maakte haar dan weer een slechte moeder. Het was een cyclus waar geen eind aan kwam.

Misschien moest ze maar een hond nemen. Ja, een vriendelijke, speelse hond die haar kwispelstaartend en vrolijk blaffend bij de deur begroette. Een leuke hond die haar nam zoals ze was en die een welkome afleiding zou betekenen van alle dingen waar ze niet aan wilde denken.

‘Een hond,’ zei ze, de woorden hardop zeggend om ze te proeven. ‘Geniaal.’

Ze liep naar haar werkhoek en haalde de geheugenkaartjes met de vandaag gemaakte foto's tevoorschijn om ze te uploaden op de computer. Een voor een zag ze laden. Sommige waren bekend, geijkte opnamen zoals ze die bij elke bruiloft maakte omdat dat nu eenmaal werd verwacht. De eerste dans met het bruidspaar scherp afgetekend tegen de avondhemel, de ouders van bruid en bruidegom die met elkaar proostten. Andere waren uniek omdat er een houding of blik op te zien was die ze nog niet eerder was tegengekomen. Ze had de oma van de bruid vastgelegd terwijl die met een schele blik een oester naar binnen slobberde, een oom van de bruidegom die met een gekweld gezicht een liedje meezong, een van de bruidsmeisjes die duidelijk bukte om het bruidsboekje te ontwijken. En dan was er nog die ene iconische opname die alles naar een hoger plan tilde, zoals ze al had verwacht toen ze hem maakte.

Het was het laatste shot van de bruid en bruidegom die hand in hand over het gras liepen. Die foto vertelde een verhaal, zei wie ze waren, bevestigde dat ze bij elkaar hoorden. Twee mensen, verbonden door een tijdloos gebaar.

Alleen Jake paste er niet bij, dacht ze, het bewerkingsprogramma openend. De poepende hond op de achtergrond zou moeten verdwijnen. Ze ging aan de slag met het bewerken van de foto en bestudeerde ondertussen de weerkaatsing van het licht op de wuivende grashal-

men, de emotie die de bruid vulde, de vreugde die de bruidegom uitstraalde. Het was een goede opname. Beter dan goed zelfs. Goed genoeg om in te sturen voor een wedstrijd, realiseerde ze zich.

Die gedachte was nog niet bij haar opgekomen of haar blik ging al naar een map die in het postbakje op haar bureau lag. Het was de bedoeling om daar haar inzendingen in te doen voor de jaarlijkse fotowedstrijd van het Museum of Modern Art in New York. De beste inzendingen zouden worden geëxposeerd in de speciale afdeling die in het MoMA was gereserveerd voor beginnende kunstenaars. Er was geen enkele andere wedstrijd waar de concurrentie zo groot was; als je werk werd uitgekozen, gingen deuren voor je open en was je kostje praktisch gekocht. Ze kon dan ook niet wachten om mee te doen.

Alleen was het bakje akelig leeg, en datzelfde gold voor de map. Alle goede voornemens en alle ambities ten spijt, miste ze uiterekend dat ene wat ze nodig had om haar inzending te voltooien. Kostbare tijd. Ze vroeg zich wel eens af wanneer haar leven ooit háár leven zou worden.

Haar frustratie van zich af schuddend concentreerde ze zich weer op de bruidsfoto. Even later zette ze hem op het blog van Wendela's bedrijf onder de titel: 'Voorproefje Andrea en Brian.' Zonder haar ogen van de foto af te nemen, leunde ze achterover en liet haar tranen de vrije loop. Ze wilde niet dat anderen wisten dat ze altijd moest huilen als ze twee mensen samen zo gelukkig zag. Of dat anderen haar behoefte zagen, haar grote wens, haar diepste verlangen. Als ze alleen was, in het holst van de nacht, mocht ze huilen. En daarna zette ze haar computer uit.

Het was inmiddels al één uur en ze moest nodig naar bed. Toen ze een rondgang door het huis maakte om overal het licht uit te doen, zag ze dat er post op de deurmat lag. Ze bukte zich om het dunne stapeltje op te rapen. Folders en reclame. Bedelbrieven, mededelingen over bijeenkomsten van de buurt. Winkelbonnen die ze nooit zou gebruiken.

En... een crèmekleurige envelop waar haar adres met een overbekend handschrift op was geschreven.

Haar hart maakte een sprongetje en snel scheurde ze de dikke envelop open.

Hierbij bent u uitgenodigd voor het bijwonen van de bevordering van Julian Maurice Gastineaux tot tweede luitenant in het 520e detachement van de reservestrijdkrachten van de luchtmacht van de Verenigde Staten, op zaterdag 14 mei om 1300 uur in het Statler Auditorium van de Cornell University.

Achter op de kaart stond in hetzelfde bekende, kloeke handschrift geschreven:

Ik hoop echt dat je komt. Moet je dringend spreken. J.

Daar ging haar nachtrust.

Het was gewoon idioot dat een simpele naam op een stukje papier haar op slag terugbracht naar een verleden vol onbewandelde paden en niet-ingeslagen wegen. Want Julian Gastineaux, de toekomstige tweede luitenant Julian Gastineaux, was haar persoonlijke niet-ingeslagen weg.